

[Villemoes.]

Del af denne store By, noget mere i Udkanterne, i Forstæderne, og mest i Provinsbyerne, i Stationsbyerne og Landdistrikterne. Det var tidligere et ikke helt daarligt Princip for den handlende at indrette sig saaledes, at han solgte sine Varer i Sæsonen eller med andre Ord, naar Forbrugerne var i Købehjørnet. At man herefter kun om Fredagen vil kunne foretage sine Indkøb saa sent, som man nu kan det om Lørdagen, vil vel næppe tilfredsstille enhver Husmoder, og der kan maaske ogsaa være Varer af letfordærlig Art, som man ikke kan være tjent med at købe et Par Dage, før de skal bruges. Man kan jo købe om Lørdagen til Kl. 17, men hvis en Husmoder er stærkt optaget i eller uden for sit Hjem, maa hun, hvis dette Lovforslag vedtages, allerede om Fredagen foretage de Indkøb, der skal gøres uden for den Tid, hvor hun er stærkt beskæftiget, til den efterfølgende Søndag, og det kan godt volde Vanskeligheder for adskillige Varers Vedkommende.

At der bør tages skyldigt Hensyn til Handelsmedhjælperne, vil jeg afgjort slutte mig til, men noget andet er, at dette sikkert kan gøres uden de foreslaaede Ændringer.

Det kan i øvrigt give Anledning til visse Betragtninger, at Lovforslaget fremsættes netop nu, da der er Mangel paa en Række Varer og de handlende derfor har overordentlig let ved at faa Varerne afsat. Jeg var i Formiddags inde i en Butik, der skiltede med kun at have aabent fra Kl. 8½ til 11, og det er jo ikke nogen lang Aabningstid. Det var en Forretning, hvis Varer var saa faa, at man let kunde overkomme at sælge dem i Løbet af 2½ Time. For saadanne Forretninger og for deres Medhjælpere behøver vi ikke at lovgive i Øjeblikket. Man maa desværre befrygte, at jo længere Krigen varer, des færre Varer bliver der at falbyde, og derfor ligger det nær at anstille Betragtninger over, hvorvidt det er paa krævet paa nærværende Tidspunkt at lovgive om Lukketider, i Særdeleshed da Rigsdagen har vedtaget Bemyndigelseslove, som bl. a. giver den højtærede Minister Fuldmagt til at fastsætte Lukketider, hvad han ogsaa har praktiseret, f. Eks. ved Bekendtgørelse Nr. 421 af 6. Oktober 1941. Som Situationen ligger, er den højtærede Handelsminister altsaa ikke i Forlegenhed, hvis han ønsker Butikkernes Aabningstider forkortet, selv i Tilfælde af, at det høje Landsting ikke gaar med til at lade nærværende Lovforslag ophøje til Lov.

Hvad angaar de mange Specialbestemmelser om Lukketider — jeg tænker her

f. Eks. paa Bestemmelserne i § 4 under a—1 og paa Bestemmelserne i §§ 5—11 om Aabningstider for Bagerier, Chokoladebutikker, Ismejerier, Konditorier, Blomsterforretninger, Fotografer, Barber- og Frisørforretninger o. s. v. —, vil en Gennemgang antagelig mest praktisk kunne foregaa ved Behandling i et om dette Lovforslag nedsat Udvalg. Derfor skal jeg i Øjeblikket afstaa fra at omtale disse Enkeltheder.

Jeg sagde før, at man bedst sælger sine Varer i Sæsonen, og man kunde sikkert nævne Virksomheder, som, hvis man indskrænker deres Aabningstid til det færrest mulige Antal Timer, vil faa mindre Forretning og Omsætning. Jeg tænker her paa Forretninger af ikke helt nødvendig Art som f. Eks. Barber- og Frisørsaloner. Hvis de ikke holder aabent i den Tid, da vi andre er fri fra vort Arbejde, faar de mindre at gøre, og vi maa anlægge Fuldskæg, hvad der ogsaa har været Mode i visse Kredse. Man kan tillige nævne Blomsterforretninger ved Kirkegaard og Hospitaler. De Blomster, som ikke sælges, naar Folk kommer for at besøge deres afdødes Gravsteder eller deres Paarørende paa Hospitalerne uden for den almindelige Salgstid, bliver ikke solgt, og saa gaar den Omsætning tabt. Beskæftigelsen i Gartnerier og Drivhuse og Fortjenesten til de handlende vil altsaa gaa ned, naar Salgstiden indskrænkes, som det foreslaas her. Da jeg kom her i Formiddags, fandt jeg paa min Plads allerede en Række Skrivelser fra forskellige Brancheorganisationer, hvori man beklager sig over, at et Lovforslag som dette har kunnet fremsættes, idet dets Gennemførelse vil bevirke, at visse smaa handlende bliver endnu vanskeligere stillet i Kampen for at sikre sig en lille Eksistens. Jeg nævner dette ganske parentetisk uden at ville gaa i Enkeltheder, men jeg vil dog allerede paa nærværende Tidspunkt sige, at der er Punkter i Lovforslaget, som det høje Landsting naturnødvendigt maa drøfte nærmere, ligesom Udvalget eventuelt maa modtage Deputationer, hvis der er Deputationer, som ønsker at faa os i Tale.

Bestemmelsen i § 14 om Bøde baade til Køber og Sælger er noget, som vi indførte ved en Ændring i det høje Landsting i sin Tid. Det var noget, jeg dengang lagde ikke ringe Vægt paa ved Lovens Gennemførelse. Jeg ser nemlig saaledes paa det, at der flere, som begaar en Overtrædelse af Loven, skal ikke alene den ene Part straffes derfor, men saa bør begge Parter bøde for Forseelsen. Det har man altsaa bibeholdt i Lovforslaget. Det Spørgsmaal kan imidler-